

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ ศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๑/๒๕๕๑

วันที่ ๒๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

เรื่อง ประธานสภาผู้แทนราษฎรขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดไม่เป็นไปตาม
รัฐธรรมนูญ

ประธานสภาผู้แทนราษฎรได้ส่งความเห็นของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จำนวน ๕๐ คน ตามบัญชีรายชื่อท้ายคำวินิจฉัยนี้ ซึ่งได้เข้าชื่อเสนอความเห็นต่อประธานสภาผู้แทนราษฎร ตามความเห็น ลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ว่า พระราชกำหนดจำนวน ๔ ฉบับ คือ พระราชกำหนดให้อำนาจ กระทรวงการคลังกู้เงินจากต่างประเทศเพื่อฟื้นฟูเศรษฐกิจ พ.ศ. ๒๕๕๑ พระราชกำหนดให้อำนาจ กระทรวงการคลังกู้เงินและจัดการเงินกู้เพื่อช่วยเหลือกองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๑ พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติธนาคาร แห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ พ.ศ. ๒๕๕๑ และพระราชกำหนด บรรษัทบริหารสินทรัพย์สถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มิใช่กฎหมายอันเป็นกรณีเร่งด่วน มายังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัยตามมาตรา ๒๑๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

ศาลรัฐธรรมนูญได้พิจารณาเรื่องนี้แล้วเห็นว่า การเสนอความเห็นดังกล่าวให้ศาลรัฐธรรมนูญ วินิจฉัยนี้ แม้จะมีความไม่ชัดเจนในประเด็นที่เสนอความเห็นให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย แต่เมื่อเป็นการส่งมา โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๑๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ศาลรัฐธรรมนูญ จึงเห็นว่า ความเห็นดังกล่าวควรที่จะได้รับการพิจารณาต่อไป

สำหรับความเห็นของผู้เสนอที่ว่าพระราชกำหนดทั้ง ๔ ฉบับ มีใช้กฎหมายอันเป็นกรณีเร่งด่วน แต่อย่างใดนั้น ศาลรัฐธรรมนูญเห็นว่า คำว่า “กรณีเร่งด่วน” ผู้เสนอหมายถึง “กรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วนอันมิอาจจะหลีกเลี่ยงได้” ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๑๘ วรรคสอง แต่ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๑๕ วรรคหนึ่ง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมีสสิทธิเข้าชื่อเสนอความเห็นต่อประธานแห่งสภาที่ตนเป็นสมาชิกว่าพระราชกำหนดไม่เป็นไปตามมาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง จึงมีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยในเบื้องต้นว่า ผู้เสนอจะเสนอความเห็นให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าการตราพระราชกำหนดดังกล่าวข้างต้นไม่เป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๑๘ วรรคสอง ได้หรือไม่

ในปัญหานี้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๑๕ บัญญัติว่า

“มาตรา ๒๑๕ ก่อนที่สภาผู้แทนราษฎรหรือวุฒิสภาจะได้อนุมัติพระราชกำหนดใดตาม มาตรา ๒๑๘ วรรคสาม สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภาจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในห้า ของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของแต่ละสภา มีสิทธิเข้าชื่อเสนอความเห็นต่อประธานแห่งสภา ที่ตนเป็นสมาชิกว่าพระราชกำหนดนั้นไม่เป็นไปตามมาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง และให้ประธานแห่งสภา ที่ได้รับความเห็นดังกล่าว ส่งความเห็นนั้นไปยังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัย เมื่อศาลรัฐธรรมนูญ วินิจฉัยแล้ว ให้ศาลรัฐธรรมนูญแจ้งคำวินิจฉัยนั้นไปยังประธานแห่งสภาที่ส่งความเห็นนั้นมา

เมื่อประธานสภาผู้แทนราษฎรหรือประธานวุฒิสภาได้รับความเห็นของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือสมาชิกวุฒิสภาตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้รอการพิจารณาพระราชกำหนดนั้นไว้ก่อนจนกว่าจะได้รับแจ้ง คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญตามวรรคหนึ่ง

ในกรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าพระราชกำหนดใดไม่เป็นไปตามมาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง ให้พระราชกำหนดนั้นไม่มีผลบังคับมาแต่ต้น

คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญว่าพระราชกำหนดใดไม่เป็นไปตามมาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง ต้องมีคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนตุลาการศาลรัฐธรรมนูญทั้งหมด”

ตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๑๕ วรรคหนึ่ง จะเห็นได้ว่ากรณีที่ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภาจะมีสิทธิเข้าชื่อเสนอความเห็น ว่า พระราชกำหนดใด ไม่เป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ต้องเป็นกรณีที่พระราชกำหนดนั้น ไม่เป็นไปตามเงื่อนไขตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง คือ พระราชกำหนดนั้นไม่เป็นไปเพื่อ ประโยชน์ในอันที่จะรักษาความปลอดภัยของประเทศ ความปลอดภัยสาธารณะ ความมั่นคงในทางเศรษฐกิจ

ของประเทศ หรือป้องกันภัยพิบัติสาธารณะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภาจึงจะมีสิทธิเข้าชื่อเสนอความเห็นต่อประธานแห่งสภาที่ตนเป็นสมาชิกและประธานแห่งสภาที่ได้รับความเห็นดังกล่าว ส่งความเห็นไปยังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัย

โดยเหตุผลที่ได้กล่าวข้างต้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีความเห็นว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๑๕ วรรคหนึ่ง ได้ให้สิทธิสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภาเข้าชื่อเสนอความเห็นต่อประธานแห่งสภาที่ตนเป็นสมาชิกว่าพระราชกำหนดไม่เป็นไปตามมาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง เท่านั้น

อย่างไรก็ตาม โดยที่ความเห็นของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรผู้เสนอความเห็น ที่เห็นว่าการตราพระราชกำหนดทั้ง ๔ ฉบับนี้ไม่เป็นไปตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ซึ่งประธานสภาผู้แทนราษฎรเห็นว่าเป็นกรณีตามมาตรา ๒๑๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และได้ส่งให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย โดยมีได้ระบุว่า เป็นกรณีตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๑๘ ในวรรคใดและโดยที่ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจตามมาตรา ๒๑๕ ที่จะพิจารณาความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของการตราพระราชกำหนดตามมาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง ศาลรัฐธรรมนูญจึงเห็นสมควรพิจารณาวินิจฉัยเรื่องนี้ให้เสร็จสิ้นไปเสียในคราวเดียวกัน

ในการตราพระราชกำหนดทั้ง ๔ ฉบับ ที่คณะรัฐมนตรีได้เสนอต่อรัฐสภาเพื่อพิจารณาอนุมัติปรากฏเหตุผลตามหมายเหตุท้ายพระราชกำหนดแต่ละฉบับที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับกฤษฎีกา เล่ม ๑๑๕ ตอนที่ ๒๓ ก ลงวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ดังนี้

(๑) พระราชกำหนดให้อำนาจกระทรวงการคลังกู้เงินจากต่างประเทศเพื่อฟื้นฟูเศรษฐกิจ พ.ศ. ๒๕๕๑ มีเหตุผลในการตราพระราชกำหนดว่า

“โดยที่ประเทศไทยประสบปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำอย่างรุนแรง เนื่องจากเกิดวิกฤติการณ์ทางการเงินโดยต่อเนื่อง ซึ่งเป็นผลให้รัฐต้องดำเนินมาตรการหลายประการเพื่อแก้ไขปัญหาวิกฤติการณ์ดังกล่าว เช่น การรับพันธกรณีภายใต้แผนการขอรับความช่วยเหลือทางการเงินและวิชาการจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศ การช่วยเหลือทางการเงินเพื่อเสริมสภาพคล่องให้กับสถาบันการเงินโดยกองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงิน การระงับการดำเนินกิจการของสถาบันการเงินบางแห่ง และการตรากฎหมายว่าด้วยการปฏิรูประบบสถาบันการเงินกับกฎหมายว่าด้วยบรรษัทบริหารสินทรัพย์ สถาบันการเงินเพื่อแก้ไขปัญหาสถาบันการเงินเหล่านั้น แต่การดำเนินการที่ผ่านมายังไม่เพียงพอต่อการฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศและการเสริมสภาพคล่องในภาคเศรษฐกิจ จึงมีความจำเป็นต้องแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นดังกล่าวโดยรีบด่วน โดยการกำหนดมาตรการเพื่อให้มีการนำเงินจากแหล่งเงินทุนต่างๆ เข้าสู่ระบบเศรษฐกิจ รวมทั้งปรับโครงสร้างของระบบการเงินให้เข้าสู่ภาวะปกติโดยเร็ว เพื่อให้มีการหมุนเวียน

ทางการเงินขึ้นในระบบเศรษฐกิจ ทำให้เกิดความเชื่อมั่นในระบบเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งจะมีผลต่อการรักษาเสถียรภาพของค่าเงินบาทและการลดระดับอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ในประเทศให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม รวมทั้งมีผลต่อการฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศในภาพรวมและการปฏิรูประบบการเงินและสถาบันการเงินในประเทศให้มีความแข็งแกร่งและมีมาตรฐานสากลที่เป็นที่ยอมรับของนานาชาติ ฉะนั้น เพื่อให้เป็นไปตามมาตรการดังกล่าวจึงจำเป็นต้องให้กระทรวงการคลังมีอำนาจกู้เงินจากต่างประเทศเพื่อนำมาใช้ในการฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศโดยตรง ซึ่งจะเป็นการระดมเงินทุนให้เกิดสภาพคล่องทางการเงินในระยะนี้โดยเร็วอันเป็นส่วนหนึ่งของมาตรการแก้ไขปัญหาวิกฤติทางเศรษฐกิจ”

(๒) พระราชกำหนดให้อำนาจกระทรวงการคลังกู้เงินและจัดการเงินกู้เพื่อช่วยเหลือกองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๑ มีเหตุผลในการตราพระราชกำหนดว่า

“โดยที่ประเทศไทยได้ประสบวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจในช่วงที่ผ่านมาอันมีผลกระทบต่อความมั่นใจในสถาบันการเงินและระบบการเงินของประเทศ ทำให้กองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงินต้องนำเงินเข้าไปช่วยเหลือสถาบันการเงินต่างๆ ที่ประสบปัญหาเป็นจำนวนมาก แต่เนื่องจากกองทุนมีแหล่งเงินทุนส่วนใหญ่เป็นเงินทุนระยะสั้น อัตราดอกเบี้ยสูงและมีจำนวนจำกัด จึงก่อให้เกิดปัญหาในการระดมเงินของกองทุนรวมทั้งมีผลกระทบต่ออัตราดอกเบี้ยในตลาดการเงินโดยทั่วไป ฉะนั้น เพื่อให้มีการจัดการเกี่ยวกับภาระทางการเงินที่รัฐบาลต้องช่วยเหลือทางการเงินแก่กองทุนอย่างเป็นระบบ จึงสมควรมีการปรับโครงสร้างแหล่งเงินทุนของกองทุนให้เหมาะสม โดยให้อำนาจกระทรวงการคลังกู้เงินเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่กองทุนและกำหนดวิธีการจัดการเกี่ยวกับการชำระคืนเงินกู้ให้ชัดเจน โปร่งใสและเป็นประโยชน์โดยรวมมากที่สุด ซึ่งจะช่วยลดภาระการช่วยเหลือทางการเงินของรัฐและแก้ไขปัญหาบิดเบือนในตลาดการเงินในประเทศ ตลอดจนทำให้อัตราดอกเบี้ยในระยะต่อไปลดลง อันจะมีส่วนช่วยให้ความมั่นใจของนักลงทุนจากต่างประเทศได้ทางหนึ่ง ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของมาตรการแก้ไขปัญหาวิกฤติทางเศรษฐกิจ”

(๓) พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ พ.ศ. ๒๕๕๑ มีเหตุผลในการตราพระราชกำหนดว่า

“โดยที่ประเทศไทยประสบปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำอย่างรุนแรง จึงได้มีการกำหนดมาตรการเพื่อแก้ไขปัญหาวิกฤติทางเศรษฐกิจในขณะนี้หลายประการ ซึ่งมาตรการแก้ไขประการหนึ่งคือ การให้ความช่วยเหลือและการจัดการทางการเงินแก่กองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงิน เพื่อเสริมสภาพความแข็งแกร่งทางการเงินให้แก่กองทุนและลดภาระทางการเงินที่รัฐจะต้องช่วยเหลือกองทุน

และในขณะเดียวกันให้มีความโปร่งใสเพื่อเสริมสร้างความมั่นใจในการลงทุนในประเทศต่อไป แต่ในระยะเวลาที่ผ่านมากองทุนได้ให้ความช่วยเหลือแก่สถาบันการเงินต่างๆ ในรูปการประกันและการให้ความช่วยเหลือทางการเงินเป็นจำนวนมากเพื่อแก้ไขวิกฤติทางการเงินในขณะนั้น ฉะนั้น เพื่อมิให้กองทุนต้องได้รับความเสียหายจากการดำเนินการช่วยเหลือดังกล่าวประกอบกับกองทุนจำเป็นต้องสละหลักประกันที่ได้มาจากสถาบันการเงินเหล่านั้นตามที่กฎหมายกำหนดเพื่อให้ความเป็นธรรมแก่เจ้าหนี้อื่นๆ จึงอาจเกิดปัญหาทำให้กองทุนไม่ได้รับชำระหนี้คืน ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อการฟื้นฟูฐานะของกองทุน ตามมาตรการแก้ไขปัญหาวิกฤติทางเศรษฐกิจขึ้นได้ จึงจำเป็นต้องให้ความคุ้มครองและให้มีหลักประกันที่กองทุนจะได้รับเงินที่ให้ความช่วยเหลือไปแล้วคืนมาในฐานะเป็นเจ้าหนี้ของสถาบันการเงินนั้นเสีย ตั้งแต่ในขณะนี้”

(๔) พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์สถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มีเหตุผลในการตราพระราชกำหนดว่า

“โดยที่ในขณะนี้มีความจำเป็นต้องแก้ไขปัญหาวิกฤติทางเศรษฐกิจของประเทศอย่างรวดเร็ว เพื่อฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศทั้งในภาคการเงินและภาคการลงทุน ด้วยเหตุนี้รัฐจึงได้กำหนดมาตรการแก้ไขปัญหาดังกล่าวด้วยการตรากฎหมายหลายฉบับเพื่อระดมเงินทุนให้เกิดการหมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจ ซึ่งในการแก้ไขปัญหาสภาพคล่องทางการเงินส่วนหนึ่งนั้นได้มีการจัดตั้งบรรษัทบริหารสินทรัพย์สถาบันการเงินขึ้นเพื่อดำเนินการรับซื้อหนี้ด้วยคุณภาพของสถาบันการเงินต่างๆ ที่มีปัญหาในการดำเนินการมาจัดการบริหารต่อไป แต่การดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ของบรรษัทดังกล่าวจำเป็นต้องใช้เงินทุนจำนวนมากในการรับซื้อหนี้ด้วยคุณภาพซึ่งตามกฎหมายปัจจุบันยังมีปัญหาในการระดมเงินของบรรษัท เพราะการเพิ่มทุนกระทำได้อย่างจำกัด ทำให้ไม่มีเงินทุนเพียงพอที่จะรับซื้อหนี้ด้วยคุณภาพมาบริหารให้เป็นหนี้มีคุณภาพและไม่อาจทำให้เกิดการหมุนเวียนทางการเงินที่จะเสริมสร้างความมั่นใจในการลงทุนขึ้นได้ จึงจำเป็นต้องกำหนดให้บรรษัทเพิ่มทุนได้โดยการขายหุ้นให้แก่ประชาชนทั่วไปและมีมาตรการจูงใจให้มีผู้มาลงทุนในบรรษัท รวมทั้งให้อำนาจบรรษัทในการเข้าช่วยเหลือโดยการให้กู้เงินแก่หนี้ด้วยคุณภาพ ซึ่งเป็นโครงการลงทุนต่างๆ ที่รับโอนมาเพื่อทำให้เป็นหนี้มีคุณภาพซึ่งจะส่งผลให้เกิดการหมุนเวียนทางการเงินในระบบเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศอันเป็นส่วนหนึ่งของการเสริมสภาพคล่องทางการเงิน ตามมาตรการแก้ไขปัญหาวิกฤติทางเศรษฐกิจ”

เหตุผลในการตราพระราชกำหนดทั้ง ๔ ฉบับดังกล่าว สรุปได้ว่า ประเทศไทยประสบปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำอย่างรุนแรง เนื่องจากเกิดวิกฤติการณ์ทางการเงินโดยต่อเนื่อง รัฐต้องกำหนดมาตรการ

หลายประการเพื่อแก้ไขปัญหาทางเศรษฐกิจดังกล่าว เช่น การรับพันธกรณีที่กองทุนการเงินระหว่างประเทศกำหนด การระงับการดำเนินกิจการของสถาบันการเงินประเภทบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์เป็นจำนวนมากกว่าสองในสามของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ที่ได้รับอนุญาตให้เปิดดำเนินกิจการอยู่ การตรากฎหมายว่าด้วยการปฏิรูปสถาบันการเงินเพื่อแก้ปัญหาสถาบันการเงิน การให้ความช่วยเหลือกองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงินเพื่อให้กองทุนนี้สามารถให้ความช่วยเหลือทางการเงินเพื่อเสริมสภาพคล่องกับสถาบันการเงิน การจัดตั้งบรรษัทบริหารสินทรัพย์สถาบันการเงิน เพื่อจัดการทรัพย์สินด้วยคุณภาพของสถาบันการเงินที่มีปัญหาในการดำเนินการ ฯ

ข้อเท็จจริงที่กล่าวข้างต้นนี้เป็นที่ประจักษ์แก่บุคคลทั่วไปและเมื่อพิจารณาบทบัญญัติในพระราชกำหนดทั้ง ๔ ฉบับ ล้วนแต่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการแก้ปัญหาวิกฤติทางเศรษฐกิจทั้งสิ้น โดยพระราชกำหนด ๒ ฉบับแรกนั้นเป็นการให้อำนาจกระทรวงการคลังโดยอนุมัติคณะรัฐมนตรี มีอำนาจกู้เงินในนามรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยจากต่างประเทศและในประเทศเพื่อใช้จ่ายในการฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศ เสริมสร้างสภาพคล่องทางเศรษฐกิจที่มีปัญหา การปรับโครงสร้างแหล่งเงินทุน สำหรับฉบับที่ ๓ เป็นการคุ้มครองและให้หลักประกันแก่กองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงิน ส่วนฉบับที่ ๔ เป็นการเพิ่มทุนและให้อำนาจในการให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่สถาบันการเงินที่ถูกระงับการดำเนินกิจการ ซึ่งการดำเนินการด้วยมาตรการทั้งหลายดังกล่าวมานี้ ถือได้ว่าเป็นกรณีเพื่อประโยชน์ในอันที่จะรักษาความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศอันเป็นการตราพระราชกำหนดในกรณีตามมาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

โดยเหตุผลดังที่ได้กล่าวข้างต้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงวินิจฉัยโดยมติเป็นเอกฉันท์ของคณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญว่า การตราพระราชกำหนดทั้ง ๔ ฉบับ ตามที่คณะรัฐมนตรีได้เสนอต่อรัฐสภาเพื่อพิจารณาอนุมัตินั้นเป็นไปตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๑๘ แล้ว

นายเชาวน์ สายเชื้อ

ประธานศาลรัฐธรรมนูญ

นายโกเมน ภัทรภิรมย์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายจุมพล ณ สงขลา

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(คำวินิจฉัยที่ ๑/๒๕๔๑)

พลโท จุล อติเรก	ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ
นายชัยอนันต์ สมุทวณิช	ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ
นายประเสริฐ นาสกุล	ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ
นายปรีชา เฉลิมวณิชย์	ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ
นายมงคล สระแก้ว	ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ
นายสุจินดา ยงสุนทร	ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ
นายสุวิทย์ ชีรพงษ์	ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ
นายอนันต์ เกตุวงศ์	ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ
นายอิสสระ นิตินันท์ประกาศ	ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ
นายอุระ หวังอ้อมกลาง	ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

บัญชีรายชื่อผู้เสนอความเห็น

๑. นายภูมิ สาระผล
๒. นายสนิท กุลเจริญ
๓. นายทรงศักดิ์ ทองศรี
๔. นายอำนาจ คลังผา
๕. นายธีระชัย ศิริจันทร์
๖. ว่าที่พันตรี สรชาติ สุวรรณพรหม
๗. นายทวิวัฒน์ ฤทธิฤกษ์ชัย
๘. นายขจิตร ชัยนิคม
๙. นายอวยชัย สุขรัตน์
๑๐. นายสุขุม เลาวัฒนศิริ
๑๑. นางมยุรา อูรเคนทร์
๑๒. พลอากาศเอก จรุง วุฒิกาญจน์
๑๓. นายเอี่ยม ทองใจสด
๑๔. นายบุญเกิด หิรัญคำ
๑๕. ร้อยตรี นุกูล ธนิกุล
๑๖. นายชิงชัย มงคลธรรม
๑๗. นายเปรมศักดิ์ เพียยุระ
๑๘. นายเวียง วรเชษฐ์
๑๙. นายรณฤทธิชัย กานเขต
๒๐. นายบวร ภูจรีต
๒๑. นายวัชรินทร์ ศรีถาวร
๒๒. นายมาโนช เขาวรัตน์
๒๓. นายนิรันดร์ นาเมืองรักษ์
๒๔. นายฉัตรชัย เอียสกุล
๒๕. นางพิมพ์า จันทรประสงค์
๒๖. นายพูนสวัสดิ์ มุลาสาตราสาร

๒๗. นายอารีเพ็ญ อุตระสินธุ์
๒๘. นายเจ็ย กักผล
๒๙. นายสุชาติ ศรีสังข์
๓๐. นายมนตรี ด่านไพบูลย์
๓๑. นายชูวิทย์ พิทักษ์พรพัฒน์
๓๒. นายกฤษฏาง แถวโสภา
๓๓. นายวิชัย ชัยจิตวณิชกุล
๓๔. นายธนเทพ ทิมสุวรรณ
๓๕. นายสุพล ฟองงาม
๓๖. นายอรรถสิทธิ์ ทรัพย์สิทธิ์
๓๗. นายขจรชน จุฑโต
๓๘. นายเด่น ไต้ะมีนา
๓๙. นายเงิน บุญสุภา
๔๐. นายไพจิต ศรีวรขาน
๔๑. ร้อยโท กุเทพ ไสกระจำง
๔๒. นายกริช กงเพชร
๔๓. นายพิทักษ์ ศรีตะบุตร
๔๔. นายมานพ จรัสดำรงนิตย์
๔๕. นายธวัชวงศ์ ณ เชียงใหม่
๔๖. นายบุญชง วิสมหมาย
๔๗. นายฐานิสร์ เทียนทอง
๔๘. นายกวี สุภธีระ
๔๙. พลตรี ศรชัย มนตรีวัต
๕๐. นายอำนาจ ยศสุข
๕๑. นายธัญ การวัฒนาศิริกุล
๕๒. พลตำรวจเอก บุญชู ว่างานนท์
๕๓. นายสุรวิทย์ คนสมบูรณ์
๕๔. นายอร่าม โล่ห์วีระ

๕๕. นายสุรพร ดนัยตั้งตระกูล
๕๖. นายเอกพร รักความสุข
๕๗. พันตำรวจโท ไวพจน์ อภรณ์รัตน์
๕๘. นายกุศล หมีเทศ
๕๙. นายวิจิตร แจ่มใส
๖๐. นายเจริญ จรรย์โกมล
๖๑. นายแก้ว บัวสุวรรณ
๖๒. นายประชาธิปไตย คำสิงห์นอก
๖๓. นายทวีศักดิ์ สุภาศรี
๖๔. นายสวัสดิ์ คำวงษา
๖๕. นายรัชชัย อนามพงษ์
๖๖. นายมงคล จงสุทธนามณี
๖๗. นางรัตนา จงสุทธนามณี
๖๘. นาย मुख สุลไลมาน
๖๙. นายเฉลิมพล สนิทวงศ์ชัย
๗๐. นายเรืองวิทย์ ลิกค์
๗๑. นายกำชุง ประภากรแก้วรัตน์
๗๒. นายวราเทพ รัตนากร
๗๓. นายสมักร สุนทรเวช
๗๔. นายปัญญา จินตะเวช
๗๕. นายถาวร ตริรัตน์ณรงค์
๗๖. นายสำเภา ประจวบเหมาะ
๗๗. นายไพศาล จันทรรักดี
๗๘. นายสฤกษ์ ประดับศรี
๗๙. ร้อยตรี วัฒนา แก้วศิริ
๘๐. นายห้างทอง ธรรมวัฒน์
๘๑. ร้อยตำรวจเอก เฉลิม อยู่บำรุง
๘๒. นายสมบัติ ศรีสุรินทร์

๘๓. นายปิยะ ปิตุเตชะ
๘๔. นายอารยะ ชุมดวง
๘๕. นายสัมพันธ์ เลิศนุวัฒน์
๘๖. นายขรรจง ร่วมพัฒนา
๘๗. นายเกียรติชัย ชัยเชาวรัตน์
๘๘. นายชูชีพ หาญสวัสดิ์
๘๙. นายวิรัตน์ ตยางคนนท์
๙๐. นายคุ่น จินตะเวช
๙๑. นางกิงกาญจน์ ณ เชียงใหม่

หมายเหตุ : บัญชีรายชื่อสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรผู้เสนอความเห็นตามที่ศาลรัฐธรรมนูญได้รับแจ้ง
ในเบื้องต้น มีจำนวน ๙๐ คน แต่ในภายหลังเมื่อสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
ได้ตรวจสอบและรับรองลายมือชื่อแล้ว มีจำนวน ๙๑ คน